

[Erling Dinesen.]

af lovforslaget her i tinget og altså heller ikke behov for dispensation fra forretningsordenens frister, og det tog regeringen da også til efterretning. Men spørgsmålet var, om der i det hele taget var grund til for regeringen at opretholde lovforslaget. Det mente vi ikke der var, og derfor har vi stærkt opfordret regeringen til at trække lovforslaget tilbage. Det havde vi drøftelser med arbejdsministeren om. Han henviste til, at det kunne han ikke tage standpunkt til, det var et regeringsspørgsmål, og forholdet var jo så det, at regeringen fastholdt lovforslaget. Det viste sig også under udvalgsforhandlingerne, at regeringen ikke forud for lovforslagets fremsættelse havde kontaktet de interesserede organisationer og orienteret dem om lovforslaget; det er vist også noget, som hører til undtagelserne. Det skete i virkeligheden først på foranledning af udvalget i mødet, vi havde den 14. maj. Onsdag morgen, den 15. maj, havde arbejdsministeren så et møde med rederiforeningen, som fik oplysning om, at de to funktionærorganisationer var parat til at give bindende tilsagn om betingelsesløst at friholde landbrugseksporten og fiskeriekseporten fra strejke ud over den 22. maj. Og hvad var så rederiforeningens svar herpå? Det var, at den ikke ville pålægge et af sine medlemmer, nemlig Det forenede Dampskibs-Selskab, en forpligtelse til at holde visse skibe i fart under strejken. Det ville, sagde man, være ensbetydende med at holde skibe i gang, som ville komme til at sejle delvis tomme med påfølgende tab for Det forenede Dampskibs-Selskab. Det var altså alene de økonomiske interesser, som var afgørende.

Da vi fik dette referat af mødet, bad vi omgående arbejdsministeren om at tage et møde med styrmænd og telegrafister, og på dette møde gav begge organisationer bindende tilsagn om at ændre dispensationen, således at Det forenede Dampskibs-Selskab ikke skulle sejle med halvtomme skibe. Dispensationen blev ændret fra „last“ til „skibe“, det vil sige, at rederiet var fuldt

berettiget til, at de pågældende skibe ganske som under normale forhold kunne medtage al mulig fragt, både eksportvarer og stykgods. Det vil igen sige, at alle de krav og ønsker, som såvel regeringen som rederiforeningen havde fremført, var blevet imødekommet; strejken ville ikke mere berøre samfundsvigtige interesser.

Da vi nåede frem hertil, havde vi ærlig talt regnet med, at regeringen havde trukket sit forslag tilbage, men det skete ikke. Der skete derimod noget andet, og det påvirkede åbenbart regeringen. Der skete det, at Danmarks Rederiforening den 16. maj sendte et brev til Dansk Styrmandsforening og radiotelegrafistforeningen, hvori man meddeler, at rederiforeningen må fastholde, at den varslede strejke iværksættes i det fuldt varslede omfang, når denne uges eksportbåde er afgået — altså sidste uges. Det vil altså sige, at til trods for at rederiforeningens ønsker er imødekommet, til trods for at regeringens henstillinger til de strejkende er imødekommet, vil rederiforeningen med alle midler have en ubehagelig strejke stoppet, og regeringen er så øjeblikkelig parat hertil uden hensyn til, hvad der ergæet forud.

Da vi får det at vide i udvalget, anmoder vi på ny arbejdsministeren om at gå i forhandlinger med skibsrederne for at få dem til at ændre standpunkt. Det skete i fredags, og arbejdsministeren svarede, at det vil han da gerne, hvis udvalget beder om det. Han er ikke særlig optimistisk, og han fastholder, at lovforslaget skal gennemføres — og jeg må erkende, at så er der jo heller ikke meget at forhandle med rederne om. Vi har også flere gange opfordret statsministeren til at forhandle med rederiforeningen for at få dem til at ændre standpunkt; det er også sket, men det er da klart, at rederiforeningen siger nej, når man i forvejen har fået at vide, at regeringen vil stoppe konflikten i denne uge ved tvungen voldgift. Det var formentlig alene rederiforeningens trusler om at stoppe eksporten, som bevirkede, at regeringspartierne meddelte offentligheden,